

Cuina i Cinema (IV)

(Els articles anteriors de cuina i cinema: Setmanari Sólter de 29/04/06, 19/08/06 i 11/11/06; els podeu trobar a www.cuinant.com/setmanari.htm)

Tornam a fer una nova incursió en el mescla d'aquest dos arts descobrint noves pel·lícules, actor i actrius que d'una manera o l'altre ens han mostrat la vida davant els fogons. Avui, però, no cercarem pel·lícules gastronòmiques 100%, com hem fet anteriorment, sinó que centrarem l'article d'avui en petits tasts cinèfils: petites o grans escenes gastronòmiques que amb el pas del temps s'han esdevingut clàssiques.

Tast 1 Cinema clàssic

Podem començar per una pel·lícula clàssica per antonomàsia, amb algunes escenes carregades d'emotivitat com la que contemplam, que veiem el protagonista, un vagabund, menjant una bota, al moment que la seva ment s'imagina degustant els menjars més exquisits; exemple de com algunes situacions adverses poden tenir la seva vis còmica, però que a l'hora ens fan pensar amb coses bàsiques. Es tracta de "La quimera de l'Or" dirigida i protagonitzada per Charles Chaplin, a l'any 1925.

Però no és l'única pel·lícula de Charlie Chaplin amb referències gastronòmiques.

Podem trobar la lluita d'embotits del "Gran Dictador" o les seves amenaces esgrimint palanganes de "Tagliatelle" (1940); la ingeniosa màquina per economitjar el temps de "Temps Moderns" (1936); el nostàlgic cançà, interpretat per un solitari buscador d'or mentre punxa amb una forqueta dos panets, o la persecució del miner convertit en pollastre per l'al·lucinació del seu famèlic company; aquestes dues darreres escenes també dels film la "Quimera de l'or"

Tast 2 Cinema d'acció

Però si el que cercam és una escena gastronòmica, fastuosa i que mostri, encara que de forma exagerada,

que no tota la cuina és igual arreu del món i que el que sembla fora de tota mesura per nosaltres pot ésser el més normal per l'altra gent és, sens dubte, el magnífic banquet de la pel·lícula Indiana Jones i el temple Maldit (Spielberg, 1984). Serp farcida d'anguiles, escarabats gegants, sopa d'ulls o sorbet de cervell de mona conformen aquest menú, que no precisament enamora Willie (la "partenaire" del Doctor Jones, encarnada per l'actriu Kate Capshaw) Quina importància té el component cultural dels plats que consumim? I això més concretament amb la repugnància que ens provoquen plats aliens a la nostra cultura, granotes, insectes varis, cavall, eriçó, iguana, sargantanes, camell o d'altres.

És a dir, ens mengem els crancs i no les taràntules, degustam les anguiles i no les serps, remullam els caragols dins alloli, s'ens fa la boca aigua amb les butzes, els "callos", les criadilles, peus de porc, orelles fregides, el fetge escabetxat, els cervells arrebossats, "ubres", xoriço "cular" i altres "delicatessen". Per ventura el que ens falta és obrir-nos un poc a altres cultures.

Tast 3 Comèdia escatològica

Acabam el nostre peculiar recorregut per una pel·lícula no apta per a tot els públics, al menys l'escena que proposo. Es tracta de "Monty Python: El sentit de la Vida" (1983).

Tothom que l'hagi vista no podrà oblidar el moment en què el senyor Creosota, un "gran i gros" client, arriba a un restaurant de luxe i, davant la complicitat del Chef, demana que li serveixin tota la carta. Els cambrers dipositen suaument devora la taula un cub de metall. El comensal comença la seva peculiar orgia gastronòmica engolint tot allò que li porten, carn, peix i postres. Quan acaba de menjar, quasi al límit del col·lapse, inevitablement comença a vomitar i inunda tota la sala amb els menjars ingerits. L'especial menú, però, no ha acabat i arriba el darrer plaer "gourmand", la darrera delicatessen, una petita oblea (crepe) de xocolata i menta, rodona i perfecta. Amb tota la cerimònia que requereix l'ocasió, el cambrer diposita la delícia sobre la boca del comensal i aquest, tancant els ulls, se l'empassa. El comensal explota i s'emporta per davant tot un món d'exageració pel menjar i una excessiva sofisticació que ens fa oblidar el més simple i senzill. Sens dubte, una dura crítica d'un dels grups humorístics més corrosius anglesos els Monty Python, a l'hora tan odiats com adorats.

Bona setmana i bon profit.

Més cuina i cinema a www.cuinant.com

Podem enviar les vostres crítiques cinematogràfiques sobre aquest tema a: parlemdecuina@hotmail.com

Juan A. Fernández